

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Mariae Gratiani A Burgo S. Sepulchri Episcopi Amerini De Vita Joannis Francisci Commendoni Cardinalis Libri Quatuor

Graziani, Antonio Maria

Parisiis, 1669

Cap. XIV. De Succino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9616

Afini, quos Asia, & Africa, & præcipuos Phrygia, & Licaonia ferunt; nec huic simile quidquam. Alcibus Julius Cæsar Caprarum maximè formam, & varietatem tribuit, & mutilas cornibus esse, & crura sine nodis, articulisque habere scribit, & ne quietis quidem causâ procumbere, sed applicare se arboribus, quas subruì à venatoribus solere, vt cum se fera in eas reclinaverit afflictis pondere arboribus vnà concidat. Quorum rerum huic visæ à nobis Alci nihil convenit. Plinius Alcem in Septentrionalibus oris gigni jumento similem, nisi proceritas aurium, & cervicis distingueret, tradit. Et feros equos in Alberti septis vidi, qui in vastis Prussæ, & Samogitiæ nemoribus capiuntur nullum ad usum: nam præterquàm quòd parvi sunt, ac deformes, & domari, & sessorem pati ob infirmitatem curium posse, & omnino mansuefieri negant; ab hominis certè conspectu statim refugiunt; carnibus eorum, vt reliquarum ferarum incolæ vescuntur.

De Succino.

CAPUT XIV.

IN Prussici maris littore Succinum legitur inter reliqua maris purgamenta rejectum, &, quibus ea cupiditas est, etiam inter fluctus scrutantur, & vel arenâ obrutum, limóve eruunt. Captura

ejus publicè præconi subjicitur, & cupidè, & sæpe magno redimi pluribus licentibus solet, nec levis quæstus ex eo, quamquam non quantus antea fuit, & Romanis olim tanto fuisse in pretio, luxúque videtur, vt petitos bello hos populos Domitiano Cæsare ob Succinum memoriæ proditum sit, & Barbaros mirantes rem nullius vsus tanti à Romanis æstimari, non insultè tradito, quod vilissimum apud eos, & belli causa erat, pacem recepisse; & Plinius tradit, quantumvis parvam hominis è Succino effigiem vivorum, & valentium hominum pretia excessisse. Minuit, & minuta majestas religionis hoc sæculo illi pretium, cùm antea in Dei, Divorúmque imagunculas formatum à piis hominibus magnâ mercede pararetur, fingereturque vis ingens in parvos globos, quibus filo trajectis preces numerantur, quæ ad Virginem Genitricem propitiandam tradito à majoribus ritu fiunt, crebróque ad certum numerum repetuntur, quas ab quadam similitudine coronas appellamus, iisque haud minùs nostræ fœminæ, quàm cætero ornatu, quo nitere, ac splendere student, lætantur. Nunc capta ea gens novis erroribus, hæresibusque ab religioso vsu vertit in ludicra, latrunculos, coclearia, vasculósq; fingens, caveas quoque, quibus concinentes aviculæ includuntur, vidimus affabrè factas, sed nullo vsu ob fragilitatem: hoc fit, vt nec appetatur, vt antea, nec tanti vaneat. Quæ illi natura, aut ex quo gignatur nondum

XX

fatis compertum, quamquam non incuriosè quaesitum à multis, variantque de eo auctores, non veteres solùm, sed etiam nostri. Credibile est in Septemtrionis insulis, sive scopulis, sive arboribus manare liquorem, ut cerasis gummi, & mox concrecere gelu, ac in mare delapsum durari aquis, expuìque inde fluctibus in contrarium littus. Hoc gigni modo argumento sunt quifquilix, aliàque quæ in pellucidis cernuntur: nam culices, apes, muscas, araneos ipsi vidimus, quas liquenti adhæsisse humori, inque durescente inclusas existimare licet, nullâ parte sui corruptâ, læsâve. Martialis ludere in omnia versiculis solitus non apem modò, & formicam, sed viperam quoque Succino interceptam; ipsos versiculos subicere non pigebit.

A P I S.

*Et latet, & lucet Phaëthontis condita gutta,
Ut videatur apis nectare clausa suo.
Dignum tantorum pretium tulit illa laborum,
Credibile est ipsam sic voluisse mori.*

F O R M I C A.

*Dum Phaëthontea Formica vagatur in umbra,
Implicuit tenuem succina gutta feram.
Sic modò quæ fuerat vitâ contempta manente,
Funeribus facta est nunc pretiosa suis.*

VIPERA.

Flentibus Heliadum ramis dum vipera serpit,

Fluxit in obstantem succina gutta feram.

Quæ dum miratur pingui se rore teneri,

Concrete riguit vincta repente gelu.

Ne tibi Regali placeas, Cleopatra, sepulcro,

Vipera si tumulo nobiliore jacet.

De Russia.

CAPUT XV.

DANTISCO Commendonus Elbingam ,
 atque inde Varmiam petiit , fuitque plures
 cum Stanislao Hofio Cardinali Varmiensium E-
 piscopo dies , vt suprâ diximus. Visâ Prussiâ re-
 gressus in contrarium latissimè patentis Regni la-
 tus, quâ maximè in meridiem vergit, multis per-
 agratis populis, Roxolaniam, hodie Russiam vo-
 cant , transiit , adito , vt docuimus , ad Parzo-
 viam Rege: à quo dimissus Lublinum, atque in-
 de per Chelmiam , & Belzam Leopolim venit.
 Caput hæc Russiæ est ejus, quæ Polonorum im-
 perio paret, Archiepiscopali honore nobilis, quin
 quod rarò vlli civitati accidit , duo sunt Archie-
 piscopi ; nam præter Catholicum , & Romanæ
 Ecclesiæ cultorem , cui civitatis, & sacrorum cu-
 ra mandata est , Armeniorum natio suum in ea